

derfor, at reglerne om udlæg i vidt omfang finder anvendelse med de tilpasninger, som følger af sagernes forskellige karakter.

3.2.1. Retsplejerådets overvejelser og indstilling

Retsplejerådet finder, at der i et vist omfang er behov for at udforme selvstændige regler for de umiddelbare fogedforretninger, og at det herudover bør præciseres, i hvilket omfang øvrige regler i retsplejeloven skal finde anvendelse. I betragtning af, at umiddelbare fogedforretninger foretages på et mindre sikkert grundlag end udlægsforretninger, og at fogedrettens afgørelse i ikke ubetydeligt omfang træder i stedet for en afgørelse ved dom, finder Retsplejerådet, at der bør opstilles regler, som i videst muligt omfang sikrer, at fogedretten så tidligt som muligt får et fyldestgørende grundlag for sin sagsbehandling. Det bør også sikres, at rekvisitus får rimelige muligheder for at varetage sine interesser.

Retsplejerådet finder, at behovet for at komme i forbindelse med rekvisitus i forbindelse med forretningens foretagelse må tillægges betydelig vægt i umiddelbare fogedforretninger, og det foreslås derfor at udforme *værnetingsreglen* på samme måde som i forbudssager ved at henvise til værnetingsreglerne i retsplejelovens §§ 235-240 og § 248 suppleret med en henvisning til de almindelige fogedretlige værnetingsregler for de tilfælde, hvor rekvisitus er processuel udlænding samt – af hensyn til EF-domskonventionen – af en henvisning til retsplejelovens § 247.

For at give rekvisitus mulighed for at bedømme rekvirentens krav og forberede sine indsigelser og for at sikre, at fogedsagen fra starten berammes til foretagelse hos en medarbejder ved fogedretten, der har kompetence til at gennemføre forretningen, foreslår Retsplejerådet, at det kræves, at rekvirenten indgiver en *skriftlig anmodning* til fogedretten. Anmodningen bør efter Retsplejerådets opfattelse være lige så fyldestgørende som en stævning, hvilket navnlig betyder, at anmodningen skal indeholde en påstand og en sagsfremstilling, som er tilstrækkelig fyldestgørende til at begrunde påstanden. Anmodningen bør endvidere angive, hvilke dokumenter rekvirenten agter at påberåbe sig. Ved rekvirenten allerede ved anmodningens indgivelse til fogedretten, at der vil blive et behov for bevisførelse i videre omfang, fordi rekvisitus bestrider rekvirentens krav, bør dette angives i anmodningen.

Retsplejerådet foreslår derfor, at bestemmelserne i retsplejelovens §§ 348-349 om stævninger i civile sager overføres til retsplejelovens kapitel 55.

I civile sager *forkyndes* stævningen for sagsøgte, som samtidig får udleveret en genpart af stævningen

og de påberåbte bilag, mens rekvisitus i umiddelbare fogedforretninger efter gældende ret typisk indkaldes ved en tilsigelse, som blot angiver karakteren af rekvirentens krav og følgerne af udeblivelse. Rekvisitus har således reelt ingen mulighed for at bedømme rekvirentens krav før afholdelsen af det fogedretsmøde, hvorunder rekvisitionen med bilag fremlægges. I de tilfælde, hvor rekvisitus ikke kan godkende rekvirentens krav, vil det derfor ofte være nødvendigt at udsætte forretningen for at give rekvisitus lejlighed til at forberede sine indsigelser.

Retsplejerådet finder den nugældende ordning uhensigtsmæssig og mindre betryggende for rekvisitus og foreslår derfor, at indkaldelsen af rekvisitus altid skal ske ved påtegning på rekvirentens anmodning og således, at rekvisitus allerede i forbindelse med indkaldelsen får overladt en genpart af anmodningen med tilhørende bilag. Indkaldelsen af rekvisitus bør efter Retsplejerådets opfattelse ske med et sådant varsel, at rekvisitus reelt får mulighed for at forberede sig, men varslet bør på den anden side set ikke være så langt som i civile sager, da det netop ofte vil være afgørende for rekvirenten, at fogedforretningen kan gennemføres relativt hurtigt. Retsplejerådet har fundet, at et varsel på 7 dage må være passende, men finder dog, at der i særlige tilfælde, hvor der er behov for en meget hurtig reaktion på rekvirentens anmodning, bør være mulighed for at fastsætte et kortere varsel. Det foreslås derfor, at fogedrettens adgang til efter en konkret vurdering at nedsætte varslet til aftens varsel opretholdes uændret. Kan anmodningen ikke forkyndes for rekvisitus eller en anden, som kan modtage forkyndelse på hans vegne – og kan anmodningen ikke fremmes uden underretning efter § 493, stk. 2 – kan fogedretten forkynde anmodningen i Statstidende.

Retsplejerådet har overvejet, om den bestående adgang til i visse tilfælde at foretage forretningen helt *uden forudgående underretning* af rekvisitus, jf. retsplejelovens § 493, stk. 2, bør opretholdes, idet en sådan fremgangsmåde kan forekomme særlig betænkelig i tilfælde, hvor rekvirentens krav ikke er fastslået eller anerkendt af rekvisitus forud for forretningens foretagelse. Rådet har imidlertid fundet, at hensynet til tvangsfuldbyrdelsens effektivitet gør det nødvendigt at opretholde reglen, men Retsplejerådet fremhæver, at den kun helt undtagelsesvis bør anvendes i sager om udsættelse af beboet lejemål, og at den i andre tilfælde bør anvendes med den yderste forsigtighed.

Træffes rekvisitus ikke under en umiddelbar fogedforretning på bopælen, kan fogedretten udsætte forretningen i medfør af retsplejelovens § 495, stk. 3 – der af rådet foreslås gjort anvendelig på umiddel-